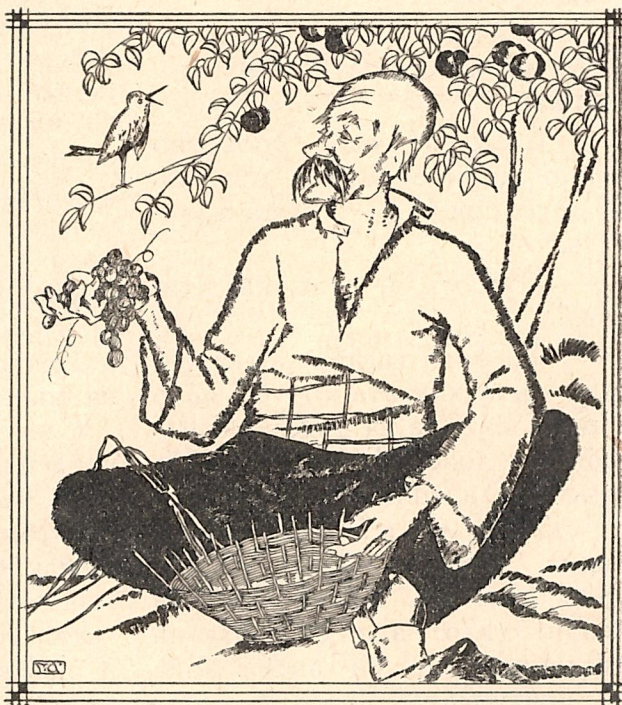

паднало отъ високо и тъй силно се ударило, че се бѣше пукнало. Протегна шия нашето пиле и разтвори човка. Но щомъ докосна плода за кожицата, надъ главата му изгърмѣ дѣдо Радойко съ праздната тенекия. Разтреперано отъ ужасъ, славейчето остави зърното и хвъркна да бѣга съ всички сили. Върна се при болната си майка и почна да ѝ разправя премеждието си.

— Нищо, — продума майка му и почна да го милва нѣжно съ крилото си по главата, — нищо, пиленце, другъ пжтъ ще ми донесешъ грозде. Когато дѣдо Радойко обере лозето си, тамъ нѣма да има никого. Ти ще идешъ, ще претърсишъ всичкитѣ лози и, ако е рекълъ Богъ, ще намѣришъ нѣкое забравено зърно за мене. Нищо, чедо, — хортуваше тя и очитѣ ѝ потъваха въ влага.

Славейчето се нажали, хвъркна навжтре въ гората и кацна на една лешникова вейка надъ горския пжтъ. Въздъхна. Мжката, която се бѣше натрупала въ душата му, натежа и почна да напиря навънъ. То отвори

уста ѝ запѣ, но пѣсенъта му бѣше толкова жална, че заплака бѣлия камъкъ, който стоеше забитъ край пжтя съ едно черно число на челото. Едри каменни сълзи затупкаха въ праха и безмалко щѣха да удавятъ една тънконога мравка,

която случайно минуваше край камъка.

Мравката побѣгна настрана и погледна учудено съ голѣмитѣ си очи.

— Защо плачешъ, камъко? — попита тя.

— Славейчето ме заплака.